פוד א מיי׳ פט"ו מהל׳ שגגות הלכה שה א מייי פט"יו מהלי שנגות הלכה ו סמנ עשין רח: יה ב מייי שם הלי ג: יה ג מייי שם פיייב הל"א: יש ד מייי שם פט"ה הלכה א: ב ה מייי שם פט"א הלכה ב והלכה ד

ה: בא ו ז מיי' פ"ד מהל' עבודת כוכבים הל' ו סמג שם:

בב ח מיי שם פ"ב הל"ד ופ"ל מהלי

מוסף רש"י

אין בית דין חיבין. לא בעבודת העל זכר לבפות חה. ולא בעבודת בובבים. אין חיבין להד בעבודת בובבים. אין חיבין לבור להכיא פר לעולה ושעיר למטאת, עד שיורו על דכ שדונו עד שודנו עד שודנו עד שדונו עד שודנו עד שדונו עד שדונו עד שדונו כיים ושגמו מטאת, כגון

שלה אינו כא אלא על עבירה גמורה שחייב על זדונו כרת, דקמיך ליה והנפש אשר חעשה כיד רמה וככרתה (שבח 200) אלמא כולה פרשמא בדבר שודונו כרת ושנגתו חטאת מישתעי (יבמות 10.), אשבחן יחיד נשיא

ומשיח. בהך היקישה לה משמע אלה הני דכתיב והנפש ואלו לבדן במשמע שהן יחידין, דהני קראי כתיכי בפרשת

ואם נפש אחת בעבודת כוכבים (שם). וילמד עליון מתחתון. לבור

שק יחידן, היק קרו לחפי בפרסם שק יחידן, בכור מלס של אחת בעבודת כוכנים משח. ביד. עיר הדלסה עלידו מהחתון. צור מידים של הדלסה של היב" על יחידן מתחתון צור מהדלס מעבדו צני עיר אחת עבודת כוכנים של יחיד את מוקדים של יחיד, שהוד הידיה וגור. אין כל אחד קרצנו שעיר ליחידים (ששה) או כלן, כדכתי ואם מידי אחת יחיד הור. אין אל צבור שיירו אחת יחיד אחת מדיה, היעו אבר שיירו שר לעולה בר. הייעו אבר בידית שר לעולה בר. הייעו שבבר שיירו שר לעולה בר. הייעו שבבר מידו של לעולים מושם, או כל פישה לכל מידים העל דבר שהורו ביד שעבודת בידר ואון לו תקבר, כוכנים מומרמו ועבו צבור שיירו של לו מכסמת לה קרבן לחלק מידו לה תקבר, מולל הכלם אין או כן מידו לה הכלבה מידו לה להכלם הני מרונים חלים בידו שה להם כל היים הובדרה שמעוב. מחתו בהוא מתחתו בהוא מתחת בהוא מתחת בהוא מתחת בהוא מתח בר אמשר בתו שהמעוב.

שבת הלכה טו:

٦.

 ל) ב"ש, ב' רש"ל מ"ו, ג') יבמות
 ח. ד' [יבמות מ.], כ') שבת סח:
 [יבמות מ.], נ') בס"י מה להלן,
 () [יבמות מ.], ה') [יבמות מ.],
 מ) רש"ל מ"ו, נ') [ברכות מו: ושם ממוז. כ) מכות כד.. ל) ווימרא דז. ממן, ל) נוכות כי, ל) [ויקרמין, מ) [במדבר טו], ל) [ויקרמיי], ס) [דברים כה], ע) [בפי שלח טו לא, בשם ר' ישמעאלן, פ) [במדבר טון, ל) [שמות כן, ק) [שם], ד) [שם], ש) [שם], פ) [שם], א) [ספרי שלח טו כבן, ב) ושמות לדן, ג) עי׳ מכות יט סוף ע"ח,

תורה אור השלם

וְהַבִּיא אֵיל תְּמִים מֵן הַצֹּאן בְּעַרְכְּךְ לְאָשָׁם אָל הַכֹּהַן וְכַבֶּר עָלְיו הַכֹּהַן עַל שִׁגְנְתוֹ אֲשֶׁר שְׁגְּ וְהוּא לֹא יָדְע וְנִסְלֹח לוֹ:

6. ואם נפש אחת תחטא בשגגה מַעַם הָאָרֶץ בַּעֲשֹׁתָה אַחַת מִמִּצְוֹת יִי אֲשֶׁר לֹא תַעְשֶׂינְה רְאַשׁם: ריְרָא ד כז

ר. רְאם נָפָשׁ אַחָת תְּחָטָא

בּמּנְגָּה הַלְרִיבָּה עוֹ בַּתְּ שְׁנְתָּה בּמְנְּהָה הַלְיבָּא בּתְ הַתְּטָא

בּמּנְגָה הַקְרִיבָּה עוֹ בַתְּ שְׁנְתָּה בּמִנְּה הָתְּבָּשׁ הַנְּרָי בְּתַה בְּתָּה בְּתַּה בְּתַּרְ בְּתַלְּבָה הַתְּבָּה הַתְּרָבְּשׁ בְּעַנְה בְּתַלְּבָה הַעְּבָּה הַבְּעָבְּה בְּעַנְה הַבְּעָבְּי בְּעִבְּיה בְּעַנְה הַבְּעַבְּי בַּעְנִיה בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיִי בְּעָבְיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיי בְּעָבְיי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיי בְּעָבְיי בְּעָבְיי בְּעַבְּיי בְּעָבְיי בְּעָבְיי בְּעָבְיי בּעַבְּיי בְּעָבְיי בְּעָבְיי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיי בְּעַבְיי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעָבְיי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִי בְּעַבְּיִבְּיי בְּעַבְּיִבְּיי בְּעַבְּיִבְּיי בְּעַבְּיִבְּיי בְּעַבְּיִבְּיי בְּעַבְּיִבְּיי בְּעָבְיִיי בְּעָבְיִי בְּיוּבְייִי בְּעַבְיי בְּעַבְייִבְּיי בְּעַבְייי בְּעַבְייִבְּיי בְּעַבְייִי בְּעַבְייִבְּיי בְּעַבְייִבְּיי בְּעַבְייִבְּיי בְּעַבְייִבְּייי בְּעַבְייִבְּיי בְּעַבְייי בְּעַבְייִבְּיי בְּעַבְייִבְּיי בְּעַבְייי בְּעַבְייִבְּיי בְּעְבְייִבְּיי בְּעַבְייי בְּעַבְייי בְּעַבְייי בְּעַבְייי בְּעַבְייי בְּעַבְייי בְּעַבְייי בְּעַבְייי בְּעַבְייי בְּייבְייי בְּערְייִבְּיי בְּעַבְייי בְּערְיִבְייי בְּייבְייי בְּייי בְּערְייִבְייי בְּייי בְּערְייִבְייי בְּייי בְּערְייִבְּיי בְּייי בְּייי בְייבְייי בְּייי בְּייי בְּייבְייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּבְייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְייי בְּייי בְּייייי בּייי בּייי בּיייי בּיייי בּייי בּייי בּייי בּייי בּייי בּיייי בּייי בּייייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּיי ויקרא ד כז ואשם: לכם לעשה בשגנה: ההנפש לכם לעשה בשגנה: ההנפש ונכרתה הגר את יון הזא מגרף ונכן הגר את יון הזא מגרף ענהר, בכשה בהוא מקרב ענה. במדבר טו כבל משה: במדבר טו כבל משה: במדבר טו כבל משה: במדבר טו כבל בקר משף בקר משה בירו אריבו אירים אשר צור יון אליכם בר משה: הירום אשר צור יון אליכם הירום אשר צור יון אליכם הירום אשר צור יון הירום אשר צור יון הירום אשר צור יון הירום אשר בירום במדבר טו כבל הירותיכם:

במדבר טו כג 11. אָנָבִי יְיָ אֱלֹהָיףְ אֲשֶׁר הוֹצָאתִיףְ מֵאֶרְץ מִצְרִיִם מְבֵּית עַבְּדִים שמות כֹ ב 12. אִ יְהָיָה לְףְ אֱלֹהִים אֲחַרִים 12. אי יִהְיָה לְףְ אֱלֹהִים אֲחַרִים

תוספות הרא"ש מה להלן דבר שחייבין על זדונו כרת ושגגתו חטאת. תימה ל דבאחות אשה מייתי מנ"ל דבאחות אשה מייתי חטאת בשגנה הא אכתי לא כדרם שחייבין על זרונו חטאת, כדר שמביא על שגנתו חטאת, מיא דרבר שחייבין על זרונו חטאת לאו דוקא. אלא אבב סיפא דתני על שגנתו חטאת או בכרי ברשא. ודיקא מה ללד האטור באחות אשה בדבר תאו מברי ברשה אשה בדבר של מביי ברשה של מביי או שהונו ברשה מביי או שהונו ברי אל שבערו חטאת. ברי אל אדטריך אלא דריי אל מביי או ברי או מביי או ברי או מביי היא דעל כל חטא שהיוטא על דבר שדונו כרת. דאי לא מה האור באחות אשה ודונו ביים אף בל מביי שה הא דעל כל חטא שהוטא מה להלן באחות אשה ודונו בשא בחוד במיית. אף עליה האמור בקרבן הוה אמרי דעל כל חטא שהוו לברות קובל ודונו כרה: מצות הוא שאין על לבדור בשאר בשום מקום שאין על לבדות קרבן חדש שאין על לבדות הבייל הביי לביי הבייל הביי לבייה באום מלום מאר הא אינם חלוקים במום מלום מחר הא אינם חלוקים מביים במום מלום מחר הא אינם חלוקים מביים מותר הבייל הביים מלום מחר הא אינם חלוקים מביים מלום מחר הא אינם חלוקים מביים מותר האינם חלים מביים מלום מחר הא אינם חלוקים מביים מלום מחר האינם חלים מלום מחר האינם חלים מלום מחר האינם חלים בל שבירה בלים במבים מלום בת היות בליים מלום מחר האינם חלים בליים מלום בריב הביים הליבות במום מחר האינם חלים בליים מלום בליים חטאת בשגגה הא אכתי לא נייתי נייתי קרבן הבא על עבירה במקום אחר הא אינם חלוקים בקרבנותיהם. וקרבן חדש שאין מתכפרים בו בשום מקום על עבירה א"א להביא:

מצי אמר יצא משיח והא לרבי חטאו בעבודת כוכבים בשגגה הוא דהא

משיח שאין חטאו בשגגה לא בעבודת כוכבים ולא בשאר מלות אלא העלם דבר עם שגגת מעשה. ולדברי הכל משיח אין מביא אשם תלוי וכ"ש לבור דאין חייבין אשם תלוי דהעלם דבר כתיב בהו בהדיא (: בורגבי' אין ב"ד חייבין. קרבן אלא על דבר שודונו כרת ושגגתו מטאת ואם הורו בדבר שחייבין אשם ודאי פטורין דכתיב באשם ודאי ואם ותם שפתו לעניב נושם דנה ומם נפש אחת וב"ד אין הם בכלל נפש אחת ועוד דבאשמות אין בהן דין העלם דבר דחייבין אשם ודאי על התויד כשוגג: וכן המשיח. אין מביא פר אלא על העלם דבר שדונו כרת ושגנתו חטאת אבל דבר שדונו כרת ושגנתו חטאת אבל במקום אשם ודאי חייב להביא אשם ודאי לפי שהוא בכלל נפש אחת ולהכי השוה ללבור דאין מביא פר במקום אשם אבל אשם יביא כדתנן לקמן (ד' ט.) אשם ודאי הנשיא המשיח והיחיד חייבין וב"ד פטורין: גם' נאמר כאן עליה. ונודעה החטאת אשר חטאו עליה (ויקרא ד): **ונאמר** להלן. לגלות ערותה עליה (שם יח): נשית. נמי לה יביה שעיר חלה על דבר שודונו כרת ושגגתו חטאת כדתנן (ט.) כל מלות שבתורה שחייבין על זדונן כרת ועל שגגתן חטאת יחיד מביא כשבה או שעירה ונשיא מביא שעיר דיליף מלות מלות: יחיד. נמי אינו מביא חטאת אלא על דבר שזדונו כרת דתנן [שס] כל מצות שבתורה וכו': אמר קרא. בפרשת ויקרא אם נפש: וילמוד מחחון מעליון. יחיד מנשיא: לפי שילאה עבודת כוכבים. דהכא כתיב ⁽¹⁾ וכי תשגו ולא תעשו ולא כתיב הכא כרת: יכול יהו חייבין על דבר שאין ודונו כרת. כגון מגפף ומנשק ומרבץ כדאמרינן במסכת סנהדרין בפרק ד' מיתות (דף ס:) בלא תעשה ואינו בכרת: וילמוד סחסון מעליון. יחיד נשיח ומשיח מלבור אלא לרבנן דמפקי להאי עליה. לדרשא אחרינא כדאמרינן בפ"ק דיבמוח (דף ג:) ואשה אל אחותה וגו' עליה [©] מה ח"ל לפי שנחמר ם יבמה יבח עליה וגו': סורה

ואוין שאין. משיח מציא אשם חלוי דכתיב באשם חלוי וכפר הכהן על אחם יהיה לכם לעושה בשגגה והופש אשר חעשה ביד רמה. בעבודת כוכבים שננתו אשר שנג והוא לא ידע מי שחטאו בשננה יצא משיח. ולרבי היכי תניא לעיל [1:] משיח בעבודת כוכבים רבי אומר בשגגת מעשה אלא רבי סבר תהיה כפיר בין השיה בעברה הוכבים לכי דהכי מתרך קרא לטעמיה מי שכל חטאו בשגגה ילא משיח שאין כל חטאו בשננה דבעבודת כוכבים בלבד הוא דחטאו בשגגה אבל בשאר מצות אין חטאו בשגגה בלבד אלא בהעלם דבר עם שגגת מעשה: ורבנו. סברי ילח

אושוין שאין מביא אשם תלוי מנלן דכתיב יוכפר [עליו] הכהן על שגגתו אשר שגג רבי סבר מי שכל חטאו בשגגה יצא זה שאיז •[כל] חמאו בשגגה אלא בהעלם דבר מידי כָל כתיב אין דאם כן נכתוב על שגגתו למה לי אשר שנג הא קמ"ל דעד דאיכא כל חמאו בשנגה ס(יצא משיח שאין כל חמאו בשגגה אלא בעבורת כוכבים ולא בשאר מצות אלא בהעלם דבר עם שגגת מעשה) ורבנן מי שחמאו בשגגה יצא משיח שאין חטאו בשגגה ילא בעבורת כוכבים ולא בשאר מצות אלא בהעלם דבר עם שגגת מעשה: **בותני'** ייאין בית דין חייבין עד שיורו בדבר שזדונו כרת ושגגתו חמאת יוכן המשיח ולא בעבודת כוכבים עד שיורו דבר שזדונו כרת ושגגתו חמאת: גבו' מגלן דתניא סרבי אומר נאמר כאן עליה ונאמר לחלן יעליה מה להלן דבר שזדונו כרת ושגגתו חמאת אף כאן דבר שזרונו כרת ושגגתו חמאת אשכחן צבור משיח מנלן לאשמת העם הרי משיח כצבור נשיא יליף מצות מצות כתיב גבי נשיא ועשה אחת מכל מצות ה' וכתיב בצבור ועשו אחת מכל מצות מה צבור דבר שזדונו כרת ושגגתו חמאת אף נשיא דבר שזדונו כרת ושגגתו חמאת יחיד אמר קרא יואם נפש וילמד תחתון מעליון: ולא בעבודת כוכבים עד שיורו: בעבודת כוכבים מנלן דת"ר לפי שיצאה עבורת כוכבים לדון בעצמה יכול יהו חייבין אפילו על דבר שאין זדונו כרת ושגגתו חמאת נאמר כאן מעיני ונאמר להלן מעיני מה להלן דבר שזרונו כרת ושגגתו חמאת אף כאן דבר שזרונו כרת ושגגתו חמאת אשכחן צבור יחיד נשיא משיח מגלן אמר קרא יואם נפש אחת אחד יחיד ואחד נשיא ואחד משיח כולן בכלל נפש אחת הן וילמד תחתון מן העליון הניחא למאן דמפיק לה לעליה לג"ש כראמרן אלא לרבגן דמפקי לה לעליה לעריות וצרות דבר

משתעי קרא דתניא בסיפרי ^ש ר"ש אומר בעבודת כוכבים הכתוב מדבר שנא' כי דבר ה' בוה ^ש שבוה על דיבור ראשון שנאמר בו ⁶⁾ אנכי ה' אלהיך ולא יהיה לך אלהים אחרים על פני: מה עבודת כוכבים שחייבין על זדונו כרת. דהכא כתיב יו הכרת תכרת אף כו': אשכתן יחיד ונשיח ומשיח בין בעבודת כוכבים

ובין בשחר מלות. דכתיב יו וחס נפש וכתיב של תורה אחת יהיה לכם והנפש אשר מעשה ביד רמה דיחיד ונשיא ומשיח בכלל ואם נפש אחת: לבור מנלן ילמוד עליון מן הסחסון. דכתיב בפרשה למעלה וכי תשגו ^{מ)} דהיינו לבור וילמד מתחחון מואם נפש ^{מ)} מה להלן דבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטחת בין בעבודת כוכבים בין בשאר מלות דגבי יחיד הוקשה כל התורה כולה לעבודת כוכבים אף לבור אין חייבין אלא בדבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת בין בעבודת כוכבים בין בשאר מלות: רבים בסייף. במזיד אנשי עיר הנדחת: יכול נחלוק בשוגג בקרבנותיהם. דכי דחלות לבור מיחידים דקרבן לבור בעבודת כוכבים לא דמי לשום קרבן יחיד ה"ל נחלות בקרבנותיהם דלהוי חלוק דמרובין שעשו שוגגין דעיר הנדחת דלח להוי דמי לעולם לשום קרבן לח לצבור ולח ליחיד: ס"ל סורה אחם. לעיר הנדחת דשוגג כיחידים דמו ומייתי כל חד וחד שעירה כיחיד: מאי נייתי. אנשי עיר הנדחת רבים דבסייף: נייתי פר לבור בשחר מלות הוח דמייתי. ולח הוי חלוק וכ"ש דבעי" חלוק בין אנשי עיר הנדחת לגבור דהא אין לבור נעשין עיר הנדחת כלל: יחיד נמי היינו קרבנו. ולא הוי חלוק: אילטריך. מורה אחת דס"ד וכו': אי נמי זריך. לחלוק בקרבן: ואין לו פקנה. לעיר הנדחת בשוגג דאי אפשר לחלוק: קמ"ל. תורה אחת דמייתי כל חד שעירה כיחיד: ולא תעשו את כל המלום איזו היא מלוה ששקולה כנגד

כל המצום הוי אומר זו עבודם כוכבים. שכל המודה בה ככופר בכל המורה כולה ^h:

כתיב [חת] כל חשר לוה ה' חליכם ביד

משה. דמשמע שלוה ע"י משה וכתיב

אשר דבר ה' דמשמע שהיא בדיבורו של הקב"ה כלומר ששמעו ישראל מפיו

כשדבר עם משה: איזו היא מלוה שהיא בדבורו של הקב"ה ולוה ע"י משה הוי

אומר זו עבודת כוכבים. דאנכי ולא

יהיה לך מפי הגבורה שמענום דהיינו ששמעו בדבורו של הקב"ה ולוה ע"י משה בכמה פרשיות שבחורה כגון לא חשתחוה לאל אחר ^ב) דלא שמענו אלא מפי משה:

רבינו חנואל

מיעוטו לעולם כולן מביאין פר אחד וב״ד פר. אבל כשהיו אחד וב״ד פר. אבל החוטאים ז׳ שבטים ישראל במספר אנשים מביאין שבעה פרים וב״ד פר ובעבודת כוכבים ז׳ פרים וז׳ שעירים וב״ד פר ושעיר ולעולם השבטים שלא פר ושעיר ולעולם השכטים שלא עשו פטורין. ואע״פ שסתם ר״ חייא בתוספתא (ריש מכילתין) כרבי יהודה דתניא הורו ב״ד ועשה כל הקהל או רובו על פיהן בומן שהוראתן הורייה ב״ד היווד בומן שהוראתן הורייה ב״ד ביינות ב פיהן בזמן שהוראתן הווייה ב"ד פטורין התנושה על פיהם מביאין מינריים, אין הווייה ב"ד מינרין פיי כל אחד כשבה או שעירה והנושין על פיהן מביאין לא היישינן לה דביון דרבי לא היישינן לה דביון דרבי לא מיישינן לה דביון דרבי לא שנאה ז' חייא מנא ליה כדאמרינן ביבמות פרק החולץ (דף מג.):
הדרך עלך הורו בית דין הירו בית דין לא הורו בית דין אם הכהן משיה לעצטו כי מיים לאשמת העם ונג'י ש לומר ולבור אם הפר גמי ביאות הליוה הפר גמי ביאות הליוה הפר גמי ביאות הליוה

לאשמת העם ונתי. יש לומר ולברו כי זה הפר נמי ביאתו תלויה בח' תנאין. הא' שאינה נוהגת זו ההוראה אלא בכהן משיח לבדו אבל במרובה בגדים או כשעבר או משוח מלחמה לא. דתניא בספרא משיח יכול זה דתניא בספרא משיח יכול זה המלך ת"ל כהן אי כהן יכול הה המרובה בגדים ת"ל משיח. אי משיח יכול אף משוח מלחמה ת"ל (משיח) [המשיח] שאין על

שזדונו כָרת ושגגתו חמאת מנא לְהו נפָקא להו סמדמתני ליה ר' יהושע בן לוי לבריה ∘תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה וגו' הוקשה כל התורה כולה לעבודת כוכבים סמה עבודת כוכבים שחייבין על זדונו כרת ביר דמה זה הוקשה כל החורה כולה לעבודה כובים אמה עם החיבין על זהונו כרת ועל שגגתו המאת אשכחן יחיד נשיא ומשיח בין בעבודת כוכבים בין בשאר מצות צבור מגלן יליף עליון מתחתון ורבי הא דר' יהושע בן לוי מאי עביד ליה מפיק ליה לכדתניא "לפי שמצינו שחלק הכתוב בין רבים ליחידים ירבים בסייף וממונן אבד יחידים בסקילה וממונן פלט יכול נחלוק בקרבנותיהם ת"ל תורה אחת יהיה וגו' "מתקיף לה רב חלקיה יחידים בסקילה וממונן פלט יכול נחלוק בקרבנותיהם ת"ל תורה אחת יהיה וגו' "מתקיף לה רב חלקיה מהגרוניא מעמא דלא חלק הכתוב הא חלק הוה אמינא נחלוק מאי נייתי פר צבור בשאר מצות הוא דמייתו נייתי פר לעולה ושעיר לחמאת צבור בעבודת כוכבים הוא דמייתו נייתי שעיר נשיא בשאר מצות הוא דמייתי נייתי שעירה יחיד נמי היינו קרבנו ס (אלמה לא) איצמריך ס"ד אמינא צבור מייתי פר לעולה ושעיר לחמאת הני נייתי איפכא פר לחמאת ושעיר לעולה א"ג יצריך ואין לו תקנה קמ"ל דכ"ע מהת כי כתיבי הני קראי בעבודת כוכבים, הוא דכתיבי מאי משמע אמר רבא ואי תימא ר' יהושע בן לוי ואמרי לה כדי אמר קרא יוכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה איזו היא מצוח ישהיא שקולה בן לו ואבוו הוו אומר זו עבודת כוכבים דבי רבי תגא אמר קרא "אשר דבר ה' אל משה וכתיב "אשר ככל המצות הוי אומר זו עבודת כוכבים דבי רבי תגא אמר קרא "אשר איכם ביד משה איזו היא מצוה שהיא בדיבורן של הקב"ה וצוה על ידי משה הוי אומר זו עבודת כוכבים 9 דתנא רבי ישמעאל יי אגכי ייולא יהיה לך מפי הגבורה שמענום דבי רבי ישמעאל תנא